

Ponieważ są lekkie, zdobywają pokarm często zawisając na końcach cienkich gałązek, potrafią też usiąść na liściu kasztanowca i wydobyć z niego larwy groźnego egzotycznego szkodnika – szrotówka kasztanowcowiaczka. Nie konkuruje o pokarm z bogatką, gdyż szuka go w wierzchołkach drzew i na końcach korony, podczas gdy bogatka wybiera pnie, grube gałęzie i dolną część podrostu.

Pokarm: bezkręgowce – głównie owady (jaja, larwy, dorosłe) oraz nasiona i owoce.

Waga: 11 g – 14 g

Rozpiętość skrzydeł: 17,5 cm - 20 cm

Ilość jaj: 10 - 12 sztuk

Okres wysiadywania jaj: 13 – 14 dni

Najlepszy czas do obserwacji: zima, wczesna wiosna.

Ciekawostki:

Czasem zakłada gniazda w pionowych rurkach ogrodzeń, co jest problemem dla dorastających młodych – nie potrafią bez udziału człowieka się wydostać. Pomóc można im wkładając do środka rury cienką gałązkę lub wpuszczając sznurek, po których będą się wspinać.

Przez Polskę (wybrzeże) przebiega szlak przelotu migrujących na zimę wschodnich populacji – notowano grupy złożone z około 10 000 modraszek.

Wiosną uzupełnia swoją dietę o pączki drzew i ich soki lub o nektar z wierzby, jesienią chętnie zjada jagody.

PTAKI

Parku Krajobrazowego “Dolina Baryczy”

MODRASZKA

fot. P.Śnigucki

fot. P.Śnigucki

fot. P.Śnigucki

Dofinansowano ze środków
Wojewódzkiego Funduszu
Ochrony Środowiska i
Gospodarki Wodnej we
Wrocławiu

Dolnośląski Zespół
Parków Krajobrazowych,
ul. Puszczykowska 10,
50-559 Wrocław
www.dzpk.pl
Wrocław 2016

Modraszka (*Cyanistes caeruleus*)

Blue tit (titmouse), Mesange bleue, Blaumeise

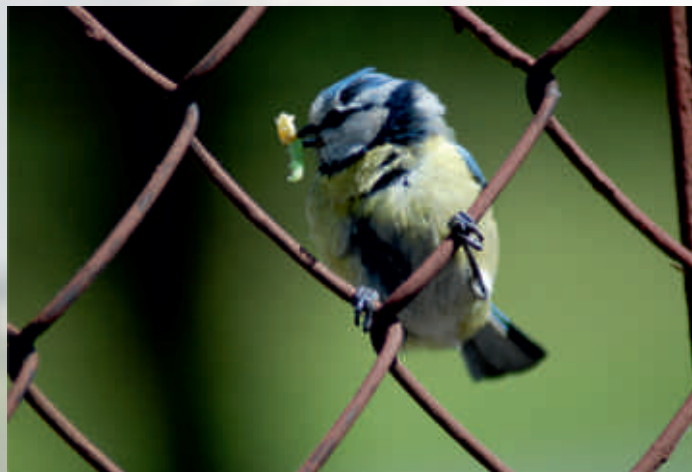
Mniejsza od bogatki i od wróbla. Łatwo rozpoznawalna dzięki lazururowo niebieskiej czapeczce na białej głowie – łacińskie słowo „caeruleus” oznacza barwę niebieską. Prócz tych barw widoczny jest czarny krawat i czarna linia prowadząca od dzioba przez oko ku tyłowi głowy. Nogi – tak jak bogatka ma

fot. P.Śnigucki

szaroniebieskie. Na skrzydłach łatwo można zauważyć biały poprzeczny pasek. W naszym kraju występuje praktycznie wszędzie, w różnorodnych siedliskach. Na terenach leśnych odnotowano od 2 do 5 par na powierzchni 10 hektarów, podczas gdy w parkach miejskich na tej samej powierzchni występuje ich znacznie więcej. Zajmując lasy wybiera raczej lasy liściaste. Głos jaki wydaje przypomina nieco wysoki gwizd i często jest mylony z głosami innych sikor. Gniazdo o średnicy 5-6 cm zakłada w dziuplach o wąskim otworze, także chętnie w budkach lęgowych – ważne jest aby otwór nie miał

większej średnicy niż 3 cm. Wybiera również szczeliny i otwory w konstrukcjach zmontowanych przez ludzi. Bardzo rzadko umiejscawia gniazdo na ziemi lub przebudowuje gniazda innych małych ptaków. Czasem zajmuje dziuple po dzięciołach. Materiał na gniazdo stosuje taki sam jak jej krewniaczka – bogatka, ale do utworzenia wewnętrznej części używa większej ilości piór i puchu ptasiego. 10 do 12 jaj w sprzyjających warunkach składa samica po jednym dniu,

fot. Ł. Głowacki

ale jeśli nastąpi ochłodzenie, składać je będzie co 2 dni. Jaja są starannie okrywane wyściółką gniazda aby nie zmarzły. Mają owalny kształt ze ściętym węższym końcem. Skorupki mają barwę białą, lekko matową z dosyć rzadko rozmieszczonymi jasnoczerwonymi plamkami (bywają jaja bez plamek – ale zdarza się to wyjątkowo). Po złożeniu przedostatniego jaja, samica zaczyna je wysiadywać przez 13-14 dni. Młode opuszczają gniazdo gdy osiągną 17-18 dni. Karmią oboje rodzice, co jednak –wymaga znacznego zaangażowania ze względu na dużą ilość piskląt.

Oboje rodzice dbają o swe potomstwo jeszcze nawet przez 2 tygodnie. Niektóre pary modraszek przystępują do drugiego lęgu w miesiącu czerwcu. Modraszki są dosyć agresywne – potrafią przepędzić z karmnika lub z dziupli większą od siebie bogatkę. Nie lubią także obecności innych modraszek w swoim rewirze stąd gniazdowanie par w znacznym oddaleniu. Podczas zimowania mogą się przyłączać do dużych grup bogatek, ale wtedy również trzymają się na uboczu.

fot. P.Śnigucki

fot. P.Śnigucki